

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΑΝΑΣ

(Υπό PENE MUIZE)

Την είχα γνωρίσει στη Βαρκελώνη, την λεγαν Ζουάνα. Ήτανε μιά κόρη ψηλόλιγνη και λιγερή. Είχε μαλλιά μαύρα και κοντά, ένα πρόσωπο φεγγαρίσιο και υπέροχα μάτια πρασινωπά. Χόρευε, σ' ένα απόκεντρο καμπαρέ όπου σήχναζαν στρατιώτες και εγγάτες του λιμένος. Όταν η πελατεία ήταν πειο έκλεκτή, τραουδοῦσε στους ήχους τῆς κιθάρας, τραγουδάκια λυπητερά.

Δὲν ξέρω πὼς ἀγαπηθήκαμε. Ἦρκεσε νὰ τὴν ἴδῃ πολλές φορές στὴν ἀλλόκοτη ταβέρνα, πὺ σόγγαζε, νὰ συναντηθῶν οἱ ματιές μας. Ἡ τύχη θέλησε νὰ ἀπάντηθῶμε κατόπιν σ' ἓνα τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου. Μιλήσαμε καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ εἰδυλλίου πὺ τὸ νόμιζα ἐλαφρὸ καὶ ὁμως ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ ἓνα μεγάλο κλονισμό στὴ ζωὴ μου.

Ἡ Ζουάνα ἦταν εἰκοσὶ χρόνων, εἶχε χρυσὴ καρδιά· αἰ καὶ τὶ παιδιαστικο στὰ καπρίτσια τῆς, στὴς χαρὲς τῆς, καὶ μιά ἀγάπη τρυφερὴ πὺ αἰσθανόμενον πὼς δὲν μοῦ ἀείξε. Αἰσθανόμενον πὼς ἐγὼ, ὁ ξένος, πὺ αὐτὸ ὁ φάρνεγα γιὰ νέες περιπέτειες, δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα ν' ἀξίω τόσον ἐρωτά. Προσπαθοῦσα νὰ μετριάζω τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς καὶ νὰ τῆς δίνω νὰ ἐννοῇ πὼς ὁ σύνδεσμός μας ἦταν ἐφήμερος. Μὰ αὐτὴ δὲν εἶδε προσοχὴ στὰ λόγια μου. Ἐγερνε στὸ πλευρὸ μου, μ' ἀγκάλιαζε καὶ γελούσε ἐξνοιαστικῶς. Ἐτοὶ ἀνέβαλλα ὁλοένα τὴν ἀναχώρησή μου καὶ ἐξακολούθοῦσα νὰ μὲνω στὴ Βαρκελώνη γιὰ νὰ μὴ λυπηθῶ αὐτὴ τῆ νύκτα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοῦλάχιστον δικαιολογοῦσα τὴ διαμονὴν μου, ἔως τὴ στιγμὴ πὺ ἐννοίωσα πὼς ἂν δὲν ἄφαινα τὴ Ζουάνα, αὐτὸ συνέβαινε γιὰτὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάμω χωρὶς αὐτὴ, τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἐγὼ, περισσότερο ἀπὸ ὅσο μ' ἀγαποῦσε, ἦμουν φιλόποτος, γινόμενον ζηλιάρης. Μιά ἀγογορία λίγων στιγμῶν στὶ συνέντευξὴν μὲ βασάνιζε τρομερὰ καὶ ὅταν τὴν ἔβλεπα μέουσα σ' ἓνα χυδαῖο πλῆθος πὺ θθαύμαζε καὶ χειροκροτοῦσε τοὺς χορούς τῆς καὶ τὰ τραγουδία τῆς, ἤθελα νὰ φωνάξω πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα μοὶ ἀνίκει καὶ ν' ἀπαγορευσοῦ νὰ τὴν κυττοῦν.

Αὐτὴ δὲν ἐννοοῖσε τὴ ζήλια μου! Ἀγαποῦσε τὴν τέχνην τῆς καὶ τῆς ἄρεσε νὰ τὴ χειροκροτοῦν, νὰ τῆς προσφέρουν μῦτρα, νὰ τῆς δίνουν οἱ θαυμασταὶ τῆς ἀντὴ καὶ μικρὰ κοσμηματα. Ἐπείστερε σε μένα, τὴ χαραινῶ, εὐτυχὴς γιὰ τοὺς θριάμβους τῆς, καὶ γελούσε γιὰ τὴ στενωχώρα μου, γιὰ τὰ δάκρυά μου, νόμιζα πὼς ὅλα τὰ ξεχνούσα ὅταν χειροκροτοῦσα τὴν τρυφερὴν ματιὰ τῆς.

Ἄλλ' ὅχι! δὲν λημονοῦσα. Τόσες φορές τὴν παρεκάλεσα ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα πὺ τόσο τὴν ἐξηντέλιζε στὰ μάτια μου, νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃ πιά. Τὴν ἤθελα πάντα κοντὰ μου, καὶ νὰ μὴ δίνῃ τὰ φιλιάντῆς σὲ ἄλλους, ὅπως φανταζόμενον. Μάτια τὴν παρακαλοῦσα. Ἡ Ζουάνα δὲν ἤθελε νὰ προβῇ σ' αὐτὴ τὴ θυσία καὶ ἐγὼ ἀνεχόμεν αὐτὴ τὴν κατασσει καὶ προσπαθοῦσα νὰ τῆς κούβω τὸν πόνο μου, ἀπὸ φόβο μήπως μ' ἀφήσῃ ὁλοτελῶς.

Ἐνα βράδυ, ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μου τόσο βιαστικῶς ὅστε ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν παρακολουθῶ. Ποὶ πήγαινε; Ποῖον θάβλεπε; Διάβασα γιὰ νὰ κραίνω τὴ ταρχὴν μου. Ὑστερα ἀπὸ μιά ὥρην, κορυσμένους ἀπὸ τὸ διάβασμα, κατάκοπος, ἀποκομήθηκα.

Μόλις σφάλισα τὰ μάτια μου, μοῦ φάνηκε πὼς μιά δύναμις ἀόρατὴ μ' ἔσερνε πίσω τῆς. Ὀνειρευόμενον. Εἶδα ἐμπρὸς μου τὴν ντελικάτη σιλουέττα τῆς, στὸ φῶς μιάς λάμπας ἠλεκτρικῆς. Δὲν ἤξερε πὼς τὴν παρακολούθῶ. Πήγαινε, σφίγγοντας στὸ κορμὶ τῆς τὸ ἐπαναφόρι τῆς γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν ψύχρα τῆς νύχτας, χωρὶς νὰ τὴ νοιάζει γιὰ τίποτε καὶ γιὰ κανένα.

Ἐξαρνα, παρεκάμπε τὴν γωνιά ἐνὸς δρόμου σκοτεινοῦ καὶ ἐπροχώρησε ὀλίγα βήματα, σταμάτησε ἐμπρὸς σ' ἓνα ἄδλιο κωφνετο, ὕστερα μπῆκε μέσα. Μπῆκα, καὶ ἐγὼ, ὀλίγες στιγμὲς ὑστεροτέρα. Μόλις διέκρινες ἐκεῖ, στὴν αἰθουσα πὺ ἦταν γεμάτῃ ἀπὸ καπνοῦς καὶ τῆ φάτις ἀμυδρὰ δὺο λυγνάρια, καὶ ὅπου, γύρω στὰ στενά τραπέζια, τρεῖς πελάτες ἐμσοκομῶντο. Δὲν ὄπιχε οὔτε καφετζῆς οὔτε ὄπιχε ῥετζῆς.

Ἡ Ζουάνα καθόταν, στὸ βάθος. Μοῦ εἶχε γυρι-

σμένῃ τὴν πλάτη. Ἀφοῦ ἐμείνα ὀλίγες στιγμὲς, εἶδα νὰ ἐρχεται ἓνας γίγας τρομερός, πὺ μιλοῦσε δυνατὰ, καὶ ἡ φωνὴ του ξαφνίσε ἐμένα καὶ τοὺς πελάτες, σὰ σφυρίχτρα ἀτρομηχάτῆς. Πῆγε, ἀμυσος, στὸ πλευρὸ τῆ Ζουάνας, τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὰ δὺο τοῦ χέρια, καὶ χωρὶς νὰ δίνῃ προσοχὴ σὲ κείνους πὺ ἦταν γύρω τους· ἀντήλλασε μαζί τῆς χὰδια τρυφερά.

Δὲν κινήθηκα. Κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν μου. Νόμιζα πὼς ἐκεῖ θὰ σβύσει ἡ ζωὴ μου.

Ὁ γίγας ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του στολίδια πὺ τ' ἀφῆσε πάνω στὸ τραπέζι, φόρεσε στὸ λαιμὸ τῆς Ζουάνας ἓνα κολλιὲ ἀπὸ γυάλινες χάντρες, στὸ χερὶ τῆς ἓνα βραχιόλι. Γελούσαν καὶ οἱ δὺο, τόσο εὐθυμα, ὅστε οἱ μσοκομῶντοι πελάτες δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ γελᾶσουν καὶ αὐτοὶ μαζί τους. Δὲν βιάσταξα πιά. Φώναξα: «Ζουάνα!»

Ἐκεῖνη ἐστράφη, μὲ διέκρινε, ἔβγαλε ἓνα ξεφωνιτό, καὶ εἶδα στὰ μάτια τῆς τὸν τρόμὸ τῆς τιμωρίας πὺ τῆς ὑπέσχετο ὁ θυμὸς μου. Προτοῦ ὁ σύντροφός τῆς μσορέσῃ νὰ ἐπέμβῃ, ἔτρεξα κοντὰ τῆς καὶ τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ λαιμό...

***

Ξύπνησα μ' ἓνα τίναγμα.

Τὶ ὅρα ἦταν; Ὁ οὐρανὸς ἦταν θολός. Ἦτανε ξημερώματα. Ἡ Ζουάνα δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ. Δὲν πλάγιασα καθόλου. Πήγαινα ἐπάνω καὶ κάτω μέσα στὸ δωμάτιο. Κύτταξα στὸ παράθυρο. Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἐκεῖνη δὲν ἐρχόταν. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀρχίσει τόσο. Ἡ ἀνησυχία μσοφερνε τσορετό. Τοιμαζόμενον νάβγω γιὰ νὰ πάω νὰ μάθω, ὅταν ἐκρουσαν τὴν πόρτα.

Ἄνοιξο. Κα...οιος ἔστειλε ἐκεῖ, μὲ ὄπι πὺ εἶδεινε μεγάλη ταραχὴ.

—Κύριε.. Κύριε.. τὴ Ζουάνα, τὴ χορευτρία, τὴ φίλη σας...

Τὴν ἔβλεπα νὰ τὴν θανατίζων, νὰ τὴν χειροκροτοῦν καὶ ἐξήλιενα τρομερῶς.

—Τὶ συνέβῃ; Μιλάτε...
—Τὴν πνίξαν ἀπόψε, στὴν ταβέρνα πὺ χόρευε... Δὲν ξέρουν ποῖος τὴν ἐπνίξε!...
PENE MUIZE

ΛΗΘΟΓΡΡΡΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἐν τὸ μπόι μου βροῖσκα, ὅαν τὴν ἰδέα μου δὲν βροῖσκα.
Ὁ λογαριασμός τοῦ σπιτιοῦ ἔστὸ παζάρι δὲν βγαίνει.
Ἄλλοιὰ πὺ δὲν ἔχει νύχια νὰ ζυστῇ καὶ περμένει ἀπ' ἄλλον!
Γιὰ αὐτὸ ἔκαμα τὴν κάπτα μου νὰ μὴ με τροῦν οἱ φύλλοι.
Γαμβρός ἄμα γεννηθῇ, τοῦ πεθεροῦ θὰ μοιάσῃ.
Ὅμοιος τὸν ὄμοιον καὶ κοπριά τὰ λάγνα.
Ἄλλα μᾶτια ἔχει ἡ πέδικα καὶ ἄλλα ἡ κουκουβάγια.
Τὸ μῆλο ἀποκάτω στὴν μῆλιά θὰ πέσῃ.
Πές μου μὲ ποῖον κἀθησῃ νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι.
Τὸ παιδί, ἂν δὲν κλάψῃ, δὲν τοῦ δίνει ἡ μάνα του βυζί.
Τὸ παιδί ἀπὸ μάν· ἂν ὀφρανεύει καὶ ὄχι ἀπὸ πατέρα.

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΤΙ ΕΙΔΕ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΔΑ...

Ὁ Σούτσος ὁ ὀσιμνηστο, ὅταν πῆγε στὴν Πόλη στὸν γουρισμό του ἔγραψε καὶ τὸν παινεῖναι ὄλοι:
«Λάσπες, Σκυλλιά, Χαμάληδες, τὰ τρία ταῦτα ὄντα
ἐτῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ τρία προϊόντα!...»

Κι' ἐγ' ὅταν φύγω ἀ· ἐδῶ καὶ πάγω στὴν Πατρίδα θὰ γράφω μεσ' σὲ δὺο γορμῆς εἰς τὰς Κλεινάς τὶ εἶδα:
Ἐφημερίδες μπόλικες, σκόνη καὶ Καρνεῖνα
Κι' ἀγιάτρευτῃ καὶ τρομερῇ Πολιτικομανία!...»
ΑΡ. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μ' ἄρεσει ἡ φύσῃ γιατί αὐτὴ αἰώνια μᾶς δίνει, εἰς τὴ ζωὴ παρηγοριά, καὶ στὴ θανῆ γαλήνη.
Θεόδ. Βελλιανίτης

